

na sreću, ali da bi se ta sreća doista i ostvarila trebamo istinskim korakom krenuti za Isusom. Nemojmo se zavaravati da je dovoljno samo doći u crkvu i smjestiti se dolje negdje pod korom ili pak u nekom našem kutu. Isus nas danas poziva da se s dna crkve pride puno bliže njenom samom srcu, to jest oltaru, ali ne misleći pri tome samo na stol u prezbiteriju crkve nego oltaru kao mjestu s kojeg nam Isus samog sebe daruje. Nismo mi neki vjerski fanatici koji svoje zadovoljstvo pronalaze u mucu. Doista, nije križ razlog zbog kojega smo krenuli za Isusom. Kao što uostalom i samo mučilo križa nije uzrokom našeg spasenja. Ta mnogi su i prije i poslije Isusa završili na križu, ali nisu spasili ni sebe, a ni nas. Ono što nas je privuklo Isusu i ono zbog čega je križ postao sredstvom spasenja jest ljubav kojom je Isus prihvatio svoj križ i iznio ga do kraja za nas. Ići za Isusom, za njegovim križem zajedno sa svojim slabostima, umorima, strahovima, ali i dobrim nakanama, planovima i nastojanjima, i od svega svog življenja oblikovati prinos ugodan Gospodinu, kao što je to i Isus učinio: to znači biti vjernik. Mi trebamo biti tražitelji i graditelji istinske ljubavi, a ona od nas nerijetko traži da se odrekemo mnogih dobara da bi ostali vjerni onome koji za nas podnese strašnu muku. Budući da je u Kristu sabrana sva sudbina čovječanstva, ova Muka nije završena. Ona traje i danas jer Isus i danas trpi u mnogim nevino osuđenim, mučen je u milijunima bijedom pritisnutim, ubijan u svakoj osobi koju se tjelesno i duhovno ubija zbog njezine vjere, osjećaja, uvjerenja ili pokušaja da ovaj svijet učini ljepšim, boljim i pravednijim. Takvi najviše stradaju, a u njima je Kristova slika najočitija. Sebi i vama dajem na razmišljanje pitanje: Da li mi u rukama danas imamo cvijet i palmine grančice ili pak šibe dok hodimo u suvremenoj „jeruzalemskoj“ povorci ovim svijetom? Kao što je ova nedjelja Cvjetnice tek početak tjedna Muke Gospodnje koja završava proslavom Isusovog uskrsnuća i kao što evanđelje koje smo čuli na svetioj misi završava navještajem istog uskrsnuća, tako i naše muke i trpljenja, vjerujemo, imat će svoj sretan ishod na koncu hoda koji smo poduzeli za Isusom. Na tom putu, svima nama zajedničkom, budimo jedni drugima Šimun Cirenac koji će pomagati bližnjemu nositi križ koji je opterećen svakodnevnim problemima i poteškoćama da bi s Isusovog križa, čuli riječi: "Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj!"

Hramska greda

Iznijevši je napokon iz hramskog skladišta drvenarije, u kojem je već godinama nitko nije pogledao, pomislila je da je napokon došao čas o kojem su joj davno govorili. Ponovno oživje njezina usnula nada da će ipak biti ugrađena na neko bitno mjesto hramskoga svetišta. Iz dvorišta je dopirao žamor mnoštva svijeta, pa je vjerovala da se natiskuju oko učitelja čudotvorca, tesarova sina, za kojega su govorili da bi čudotvornim zahvatom umio izravnati sve njezine vrže, otesati neotesanosti i izbrusiti grubost. Ali na njezino veliko razočaranje dogodilo se nešto posve suprotno: stavili su je na leđa jednog okrvavljenog i izranjenog čovjeka osuđen na smrt. Umjesto u svetište, sudbina ju je vodila na stratište. Osjećala je duboku grižnju što su se njezine krvge bolno upirale u tijelo ovog nesretnika koji joj ništa nije skrivio. Da je barem bila ravna, meka, uglačana, bilo bi joj daleko lakše. Što su više odmicali uskim krivudavim putom dodir s presavijenim i izranjenim leđima toga čovjeka bivao je sve mekši. Mada je bilo suho i tvrdo drvo, njegove su rane postale ranarnik što ljekovitim dodirom ravna sve njezine neravnine, brusi greubost, liječeći time njezinu duševnu bol zbog dugogodišnje neiskorištenosti, i nagomilane kompleksne nesposobnosti. Dok je tako prebivala po svojoj nutrini, iznenadna bol zapara joj srce. Nije više nosio on nju, nego ona njega čavlima mu prikovaše ruke i podigoše ga na stup. A on, na vrhuncu agonije boli i muke, samo reče: Svršeno je. U tim riječima spozna da dovršen je hram spasenja kojem je ona posljena i najznačajnija greda, što je ugradiše, i ne znajući, u jedinstveno svetište života, u križ koji biti će štovan do konca svijeta. I prisjeti se proročanstva o kamenu: *Kamen koji odbaciše graditelji, postade kamen zaglavni.*

dr. don Ivan Bodrožić

NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ ŽUPE

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

PETA KORIZMENA NEDJELJA -

06.04.2014. - GODINA I., BR. 28

“Ja sam uskrsnuće i život.”

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

U ono vrijeme: Lazarove sestre poručile Isusu: »Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.« Čuvši to, Isus reče: »Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.« A Isus ljubljao je Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio. Istom nakon toga reče učenicima: »Pođimo opet u Judeju!« Kad je dakle Isus stigao onamo, nađe da je onaj već četiri dana u grobu. A kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret, dok je Marija ostala u kući. Marta reče Isusu: »Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti.« Kaza joj Isus: »Uskrsnut će brat tvoj!« A Marta mu odgovori: »Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.« Reče joj Isus: »Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruje li ovo?« Odgovori mu: »Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, onaj koji dolazi na svijet!« Nato Isus, sav potresen, upita: »Kamo ste ga položili?« Odgovoriše mu: »Gospodine, dođi i pogledaj!« I zaplaka Isus. Nato su židovi govorili: »Gle, kako ga je ljubio!« A neki između njih rekoše: »Zar on, koji je slijepcu oči otvorio, nije mogao učiniti da ovaj ne umre?« Isus onda, ponovno potresen, pođe grobu. Bila je to pećina, a na nju navaljen kamen. Isus zapovijedi: »Odvalite kamen!« Kaže mu pokojnikova sestra Marta: »Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.« Kaže joj Isus: »Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?« Odvališe dakle kamen. A Isus podiže oči i reče: »Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.« Rekavši to povika iza glasa: »Lazare, izlazi!« I mrtvac iziđe, noge mu i ruke bile povezane povojima, a lice omotano ručnikom. Nato Isus reče: »Odrješite ga i pustite neka ide!« Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovalaše u nj.

Riječ Gospodnja Iv 11,3-7.17.20-27.33b-45

Misli za današnje evanđelje

Život Lazaru, smrt Isusu

Za današnje evanđelje imamo Ivanov izvještaj o uskrišenju Lazara. Isus se tom zgodom predstavlja kao uskrsnuće i život, a njegovi protivnici zaključuju da ga treba smaknuti jer sve veći broj ljudi počinje u njega vjerovati. Znak iskazan Lazaru doveo je njegove sestre i druge nazočne do vjere u Isusa kao darovatelja života. Isti znak Kajfi i drugim članovima Velikog vijeća povod je zaključku: "Toga dana odluče da ga ubiju" (Iv 11,53). Današnja nas liturgija zove prepoznati znakove Isusove nazočnosti u našem životu i na njih pozitivno odgovarati.

Pitanja za tiho razmišljanje:

1. Isus prijatelj jedne obitelji: kakvo prijateljstvo tražim i nudim?
2. Isus spreman izložiti se životnoj opasnosti iz ljubavi prema Lazaru - je li moja ljubav spremna na opasnosti i žrtve?

Misne nakane kroz tjedan

07.04. Ponedjeljak – Herman, Teodor, Serapion

07:30 = Milan Radošević

19:30 = susret HKDPD - klanjanje u kapelici

08.04. Utorak - Dionizije, Timotej

18:00 = Marija Malešić, Rudolf, Ana i ob. Štimac; Mario i Hrvoje Stanković; Franjo Novosel; na nakanu (Stojčić); Franjo i Jaga Cvetković; Anto Oršolić, Ivica i Luca Božić, Mara i Berislav Dugonjić; Petar Mihalić; Nevenka i Mato Kralj; na nakanu

19:30 = kardinalova kateheza, svi pozvani, pastoralni centar

09.04. Srijeda – Maksim, Demetrije

07:30 = Janko Mrakužić i ob. Malković

18:30 = roditeljski sastanak za prvopričesnike u župnoj crkvi

10.04. Četvrtak – Mihovil, Magdalena, Bonifacije

07:30 = Josip i Jelka Crnković, nakon mise kratko euharistijsko klanjanje

11.04. Petak – Stanislav, Stanko

korizmena ispovijed u Presvetom Trojstvu - Centar- prije podne 07:00-10:00 sati, poslije podne 16:30-18:00 sati.

17:30 = pobožnost križnoga puta

18:00 = Jovica Brakus; Zorica Skolan, Josip Ivasić; ob. Džaja; Zdravko Švegar; Božena Marjančević; Hrsto Barka i ob.; Jura i Bara Banjavčić; Ana Malkoć; Štefica Maček

12.04. Subota - Sofija, Julije

07:30 = Katica i Ivan Budinski, Zlata Kordiš

08:00 = ispovijed Švarča

10:00 = ispovijed Banija

16:00 = ispovijed Hrnetić

13.04. Nedjelja – NEDJELJA MUKE GOSPODNJE - CVJETNICA

09:00 = Danica, Juraj i Mića Kolar; Nikola, Tomo, Bara, Kata i Franjo Valentić

10:30 = župna sveta misa

18:00 = Janko Mrakužić i ob. Malković

- Imate napisane vremenske termine kada je u kojoj župi ispovijed u našem dekanatu. Nemoj ostati bez Boga u srcu pred blagdan.
- Na Cvjetnicu kod župne mise u 10:30 pjeva se muka, kod ostalih misa se čita. Blagoslov grančica je kod svih misa a na župnoj je svečani ulaz. Oraspoložimo se za susret u Jeruzalemu gdje nas čeka naš Otkupitelj i želi da se odrekemo grijeha i da se pripravimo iznutra za novog čovjeka.
- Prijaviti naše drage bolesnike za svetu ispovijed, ime i prezime i adresu. Ispovijed će biti u ponedjeljak 14. travnja od 9 sati ujutro pa dok ne završimo. Neka se svećenik čeka a ne da ispadne kao da provaljuje u stan.

Današnjom nedjeljom započinje Veliki tjedan u kojem kroz 8 dana slavimo najveće tajne kršćanstva: Isusovu muku, smrt, pokop i uskrsnuće. Cvjetnica, kako još nazivamo ovu nedjelju, uvod je u to slavlje. Značenje ove nedjelje otkriva nam svećenikov pozdrav kojim započinje sveta misa, a on glasi: „Danas se skupljamo kako bi započeli slavlje vazmenog otajstva, to jest muke i uskrsnuća Kristova.

Danas se sjećamo i Isusovog ulaska u Jeruzalem. Narod ga je dočekaio radosno kličući i rasprostirući svoje haljine putem kojim je Isus išao jašući na magarcu. U spomen na taj svečani ulazak u Jeruzalem današnja liturgija započinje procesijom s blagoslovljenim palminim, maslinovim ili drugim zelenim grančicama. Običaj je, poslije mise nositi te grančice u svoje domove da bi nas podsjećale kako je Isus svojom mukom, smrću i uskrsnućem stekao život s Bogom, život u milosti. Zašto nam, sigurno se mnogi pitaju, u dan kad slavimo kraljevski Isusov ulazak u Jeruzalem Crkva daje na čitanje i razmatranje evanđelje Isusove muke. Ogromno je proturječje između razdragane mase s granama palmi na ulasku u Jeruzalem koja kliče pred Isusom u odnosu na tu istu povorku koja izlazi iz grada s drvom križa i ogoljenim šibama tjerajući pred sobom tu istu osobu kojoj jučer klicahu. Prevelika je razlika između radosnog usklika: "Hosana" i krikova mržnje: "Raspi ga." Na početku slavlja pri ulasku u Jeruzalem, Isus je, predstavljen kao kralj pobjednik s narodom koji ga oduševljeno pozdravlja. Nije li on Krist, Mesija, Božji pomazanik koji će otkupiti Izraela? Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje. Nije li upravo on došao da oslobodi Božji narod i od njegovih grijeha i od okupacije strane neprijateljske vlasti? Zato mu se treba radovati. Treba mu se pridružiti jer s njime Bog konačno odgovara na višestoljetne molbe i vapaje potlačenog naroda. Blagoslovljeno kraljevstvo oca našega Davida koji dolazi. Trenutak je to kad slavimo njegov odlučni korak da napokon učini to što svi mi vjerujemo da i može učiniti, osloboditi nas od svakog zla. Isus sam prihvaća radost ulaska u Jeruzalem jer zbog neizvjesne budućnosti ne treba izgubiti radost ovog trenutka. On sam sudjeluje u ovoj radosti premda zna što ga čeka kad utihne to silno mnoštvo, svjestan je na koji će način izbaviti svijet od zla. No, Židovi su sebi na pogrešan način predstavljali taj proces, očekivali su drukčije izbavljenje od neprijatelja koje će im donijeti onaj za kojeg su povjerovali da je Mesija. Očekivali su drukčiji način borbe protiv zla. Znamo, da bi se pobijedilo redovito se treba boriti jer bilo kakva pobjeda nad bilo kakvim neprijateljem iziskuje borbu. Iako je pobjeda ugodna, pobjede su pune znoja, a ponekad i krvi. Svaka pobjeda ima svoju cijenu. Pitanje koje nam se postavlja jest: Koliko smo spremni dati za pobjedu? O tome nam govori današnja nedjelja. Svečani i radosni ulazak u procesiji u crkvu predstavlja poziv svakog kršćanina. Krenuli smo za Isusom i prihvaćamo ga kao svoga Učitelja jer nam nudi Radosnu vijest, jer je sposoban ostvariti naše najdublje težnje za sretnim, mirnim i radosnim životom. Mi vjerujemo Bogu i Svetom pismu da je on to uistinu sposoban učiniti, i da želi to učiniti za svakoga od nas. Zato smo krenuli za njim. To je bio naš klikta: "Hosana Sinu Davidovu!" Ali Crkva danas produbljuje naš poziv. Poziva da se ne zaustavimo već na samom početku, na osjećaju lijepe ugone u spoznaji da smo Isusovi, na samom klicanju i prostiranju haljina na kratkom putu kuda je Isus prošao jašući na magarcu, nego da se ohrabrimo krenuti i dalje za njim, puno dužim putem kojim je prošao noseći svoj križ. Mi jesmo pozvani na sreću, ali da bi se ta sreća doista i ostvarila trebamo istinskim korakom krenuti za Isusom. Mi jesmo pozvani